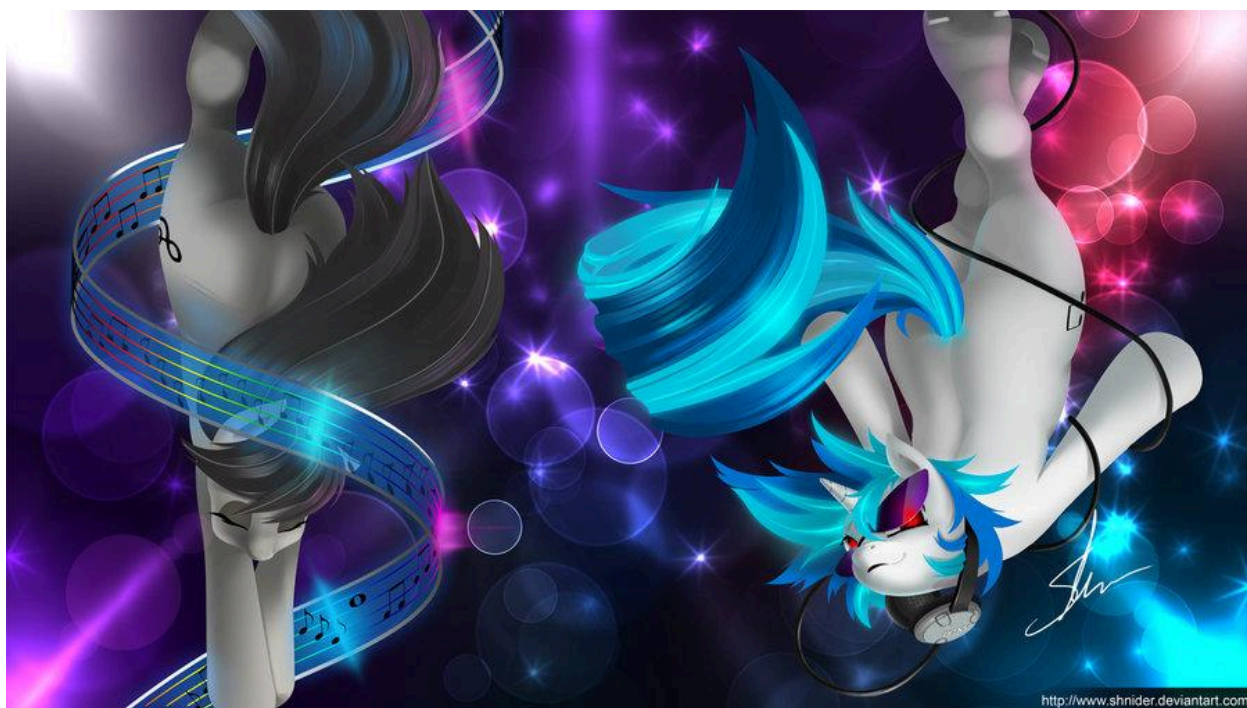

Електротика

Автор: [Jot Jiggety Jog](#)

[Оригінал](#)

Після того, як Октавія дивує Вініл на роботі, єдиноріжка демонструє їй яким чином навчилася використовувати діджейську апаратуру, ба навіть зловживати нею.

Переклад виконала Поліна Княсефа

Коментар команди перекладу

Переклад містить адаптації жартів та деяких назв. Попри неодноразову вичитку, переклад може містити помилки. Якщо ви маєте конструктивні зауваження, пропозиції або помітили помилку то пишіть на нашу пошту fanfictiontransmls@gmail.com

Якщо вам сподобалася наша робота й ви бажаєте віддячити команді перекладу, то можете легко це зробити одноразовим донатом на [монобанку](#)!

Службові двері з тріском відчинилися і Вініл Скретч, під супровід звуків натовпу що поступово залишав клуб, увірвалась до зеленої кімнати за лаштунками сцени “Пульсу”. Тут вона могла почуватися хоча б трохи усамітнено.

– Йоу-йоу-йоу, Діджей Пон-Три в хаті! – вигукнула єдиноріжка.

– Знаю, – Витончений голос Октавії, що сиділа на потертому дивані за дверима, застав діджейку зненацька. – Здогадалась за всіма цими унтс-с-с, унтс-с-с, унтс-с-с.

– Окті! Ти повернулась раніше! – Єдиноріжка нахилилася над підкопитником дивану аби обійнятися. Октавія обійняла її у відповідь і розсміялася.

– Я також рада тебе бачити. На дирижаблі виникли технічні несправності, тому замість “вечері в хмарах” організатори обмежились причалом. Ми поїхали щойно гості narozмовлялись, тож ще й на квитках зекономила.

Вініл поцілувала її у щічку: – Це ж чудово! І ти приїхала аж сюди, аби провести мене додому? Ти така мила!

Віолончелістка старанно намагалася зберегти спокійний вираз мордочки, але куточки губ підступно поповзли вгору: – Ох, ні. Я приїхала кілька годин тому. Вініл напружилася, очі за фіолетовими окулярами розширилися, а голос набув нотки награної безтурботності:

– Т-ти справді це зробила? Вооу... Коли ти встигла? Я не бачила як ти прийшла... Якби ти помахала мені чи щось типу того...

– В тебе цікава підбірка цієї ночі, – відзначила Октавія ухилившись від питання. – Може навіть здатися, що ти про щось активно думала.

Діджейка стряхнула своєю електрично-синьою гривовою та напружено розсміялася:

– Та не, для цього мені довелося б почати використовувати мозок, еге ж?

Земнопоні продовжила гнути свою лінію, проігнорувавши очевидний гачок для переведення теми, і на її вустах нарешті розплилася дражлива усмішка.

– Особливо мені сподобався твій ремікс “Я поцілувала кобилку”. – Вона піднялася з дивана й обережно зазирнула до очей Вініл, прихованих за фірмовими діджейськими окулярами, коли пройшла повз неї. – І я не можу повірити, що ти суто випадково заміксувала її з Каноном Пакмюля у ре мажор.

Єдиноріжка швидко відвела погляд і, зітхнувши гучніше ніж прийнято, всілася на диван.

– Та ну, комон. Ти вмикаєш мені стільки класики що я мимоволі згадую її під час роботи.

– М-м, – Октавія попрямувала до холодильника, її бездоганно вичесаний хвостик грайливо погойдувався з кожним кроком. Навіть не озираючись, вона розуміла що погляд Вініл був сфокусований прямо на її крупі. Вона витягла з холодильника сріблясту бляшанку і кинула через плече, її миттю підхопив телекінетичний захват. Другу банку вона взяла для себе – старий добрий Рево Деш, і ніякого “Тетерів вишневий” для неї чи коханої. Вона риссю повернулася на диван, аби долучитися до єдиноріжки. Вініл відкрила напій та осушила його залпом. Як би вона не намагалася це приховати, але її біла шерстка рясно почервоніла.

– Хоча ти мені й лестиш, – відповіла віолончелістка відхлебнувши зі своєї банки. – Але я могла б порадити щось цікавіше. Ти знаєш скільки попсових пісень використовують басову партію з Канону? – Вона скривилась та відставила напій. – Виконувати це – абсолютна нудота.

– Та-а... Мабуть, варто було запитати в тебе, – пробуркотіла єдиноріжка, поки крутила банку в копитах.

Октавія підняла обидва передніх копита та обережно зняла діджейські окуляри з обличчя Вініл. Єдиноріжка смикнулась, але не опиралась. За фіолетовим шклом ховалася молода і невпевнена кобилка.

– Та все одно це було мило, – поцілувавши її у щічку, попеляста кобилка додала. – Мені сподобалось шоу.

Вініл усміхнулась, напруга в її погляді спала: – Дякую, Окті.

Вони обмінювались грайливими поцілунками в перервах на ковток алкоголю.

Шум з боку танцмайданчика поступово втихав.

Октавія прихилилася до Вініл, поки та левітувала спустошені бляшанки до смітника. Коли вона закінчила, то віолончелістка торкнулась копитами її підборіддя та зазирнула до великих гранатових очей. У них читалася дика жага, тому вона пристрасно поцілувала її. Вініл тихо простогнала, приглушена губами коханої, і обійняла її копитом.

– То що, цієї ночі в нас намічаються потрахушки? – Запитала діджейка з єхидним сміхом, коли перервалася для подиху.

Відповіді не було, натомість кобилка знову поцілувала її.

“Щойно ми поїдемо до тебе і ти закриєш двері...”

Горловий стогін Октавії заповнив рот Вініл – там ж знаходився і її язик.

– Гей, Скретч! – Крик пролунав з танцмайданчика, який абсолютно непомітно для кобилок нарешті спустошився. – Я збираюся закривати приміщення. Ти ще тут?

Вініл почервоніла, пискнула, та вислизнула з-під розлюченої поні. Вона риссю понеслась до дверей аби відповісти. Октавія ж сперлась на пікопитник і дивилась як діджейка йде, зі задоволенням відзначивши, що почервоніли в неї не лише щічки.

– Я тут! Думала ще трохи пошамніть над обладнанням. Не проти, якщо я займусь цим перш ніж піду? – Озвалась чарівна кобилка. Октавія встала на

копита, настільки здивована, що навіть не зважала на гучність з якою кричала Вініл.

– Без б! – Відповів жеребець. – Тоді я тут закрию, а ти не забудь зачинити бічні двері, як підеш. – Здалека долинув звук зачинення дверей та руху замкового механізму.

– Вінііііі! – Простогнала Октавія. Через зневіру та розчарування це більше походило на скиглення. – А ти можеш зайнятися налаштуванням чогось там зранку? Я думала... Що ми підемо додому разом.

Єдиноріжка з грайливою усмішкою вийшла на сцену:

– Я й не збиралася! Пішли...

Звісно ж Октавія рушила за нею.

– Не... Збиралася? – Перепитала вона, вийшовши на сцену.

Вініл увімкнула сценічне підсвітлення та зайняла місце за діджейським пультом, ніби збиралася знову виступати. На мить Октавія уявила океан з нетерплячих поні, які затамувавши подих очікували початку рейву. Вона стряхнула головою і марення миттю пройшло. Темний і тихий клуб відчувався моторошно порожнім, навіть лімінальним. Ніби вони залізли туди, куди не варто було.

– Раніше я була дивачкою, типу, – почала єдиноріжка не помітивши на трепет коханої. – До того як зустріла тебе. Оскільки я... ну знаєш... не мала нічого серйозного з якимось поні, то мені довелося відшукати інші шляхи, гм, задовільнення своїх потреб.

Ані трохи не здивована, Октавія кивнула. Хоча діджейка любила дражнитися та висвітлювати їх стосунки широкому загалу, але коли язиком треба було тріпати в іншому місці то вона м'ялася як та бляшанка. За усією показною бравадою та безсоромністю ховалася напрочуд сором'язлива і вразлива кобилка.

Блакитне світіння магії піднесло до земнопоні пласку квадратну коробочку, завширшки з її копито та вдвічі меншою заввишки. За ним тягнувся аудіодріт, перемотаний блакитною клейкою стрічкою.

– І що це? – Октавія перевернула коробку копитом. Вона була опечатана з усіх боків і єдиними примітними деталями були дріт і кілька блискучих гвинтів.

– Це старий сабвуферний динамік без діафрагми. Ідеально поєднується з оцим, – щось м'яке та темне прилетіло в обличчя Октавії. Вона відсахнулася, зняла це зі свого обличчя та розплутала. Виявилось що це стрінги.

Октавія витріщилась на єдиноріжку. Діджейка почервоніла так само сильно, як й віолончелістка. Хоча вона лиш знизала плечима, та сповнена надії усмішка і схвильовані очі благали кобилку прийняти її кінки.

– Здається, я розумію про що ти, – Октавія невпевнено усміхнулася поки натягувала спіднє до кінчика свого хвоста.

Вініл миттю розслабилася, звичний їй похуїзм повернувся коли вона взялася за підключення дротів та налаштування обладнання. Очі Октавії зачепились за круп кобилки, поки та щось клацала на діджейському пульті. Неймовірно милий круп. За розгляданням сідниць Вініл, вона непомітно для себе розслабилася, а приємно тепло розлилося у її животі. То було відлуння збудження, що зародилося у ній ще під час поцілунків на дивані. Млосне очікування змушувало її серце битися частіше, хоча вона і не знала що підготувала діджейка.

Можливо...тому, що вона не знала чого можна очікувати:

– Я ніколи, хм, не користувалася такими раніше, – додала земнопоні хвилиною потому.

– Ну, сподіваюся що так і є! – Вініл розсміялася, витягнувши платівку зі своєї колекції. – Бо якби користувалася, це значило б що ти копирсалася у моїх речах. Ця штука єдина у своєму роді, крихітко!

– Ем, ні. – Щоби Октавії палали, поки вона намагалася просунути коробочку спереду трусиків так, щоб вона щільно прилягала нижче живота і впиралася прямо у верхню частину її почервонілої, набряклої поцьки. Вініл магією допомогла простягнути дріт вниз по одній нозі. – Я мала на увазі будь-яке... ах, електричне... приладдя?

– Сер-р-рйозно? – Вініл муркнула, поки кінець дроту підлетів до консолі та приєднався. – Тоді раджу приготуватися. – Її риг спалахнув ще раз: платівка почала обертатися і голка плавно опустилася до неї з тихим клацанням. Кілька секунд колонки тихо тріщали.

Октавія зойкнула, здригнулася, і заплющила очі коли глибокий бас почав пульсувати крізь неї. Музика розривала порожній клуб, але маленька чорна коробочка, що пульсувала між її копит, прикувала до себе всю увагу кобилки. Потім вона відчула доторки копит та смак язика Вініл у своєму роті. Віолончелістка обвила свої копита довкола іншої кобилки та звивалася постогнуючи в такт важких барабанів. Її язик танцював з язиком подруги так само як то робили поні в клубі, притиснувшись одна до одної і почавши щосили тертись. Вона розляглася на сцені, повільно загубивши себе десь між гучними басами та солодкими ненаситними губами Вініл.

Раптом музика обірвалася. Ритм стих – пісня закінчилася. Октавія тремтіла, притиснувшись до коханої, поки її гарячі соки заливали чорну коробочку.

– Вааау... Вініл, це... це було- – не встигла вона закінчити, як гучний шум з динаміків перервав її.

– Коли Селестія захотіла почути музику... вона створила клуби, – прогрімів глибокий голос. Октавія здригнулася, коли відлуння голосу пройшло крізь її нутрощі з дзижчанням і лоскотом. – І це було охуєєєєєєнно! – Музика перейшла у швидкий синкопований ритм, від якого земнопоні здивовано вигукнула.

– Це платівка, – хихикнула Вініл.

Попеляста кобилка притиснулася до коханої, її подих збився і вона почала трохи задихатися, поки тіло звикало до нового ритму. Потім вона відчула як Вініл зігнулася, вислизнула з її обіймів, та опинившись верхи на ній притулила свою кицьку до верхнього краю коробочки. Вага втиснула пристрій ще ближче до статевих губ Октавії. Обидві кобилки застогнали, а потім, коли Вініл почала притискатися до коробки стегнами, притискатися до віолончелістки, вона стала підстрибувати на Октавії в такт барабанів.

Вуста Вініл знову зустрілися з вустами Октавії і вони поєдналися палким поцілунком. Їхні язики вже не вдавали що танцюють, а переплелися і звивалися так само пристрасно як й тіла. Октавія відчула як струмок гарячої рідини всмоктався її шерсткою там де єдиноріжка притиснулася до неї, і простягнула свої копита до спини кобилки. Вона грубо притягала її до себе з кожним поштовхом який та робила. Від цього синьогрива кобилка простогнала їй у рота.

Раптом пісня скінчилася, обидві кобилки затамували подих в очікуванні наступної. Вініл продовжувала тертися о динамік, але без потужних драйвових басів це було не так приємно.

– Приготуйся, – прохрипіла діджейка, після чого в Октавії зазвучала третя пісня. Швидкі глибокі удари від яких здригалася кімната, проривалися крізь неї. Сабвуфер практично стрибав між кобилками з кожним звуком. Октавія стиснула Вініл у міцних обіймах, її рот був відкритий у безперервному потоці криків які припинялися лише для того, щоб зробити вдих. Темп був жорстким, але вона жадібно вбирала його, оскільки кожен новий удар наближав її до піка.

– Затишшя, – прошепотіла Вініл їй на вухо і ніби за командою важкий біт затих. Октавія лежала й задихалася, ці мілісекунди здавалися вічністю, а її

тіло благало більше. Аж раптом бас повернувся, сильніший та гучніший ніж будь-коли. Земнопоні на мить затремтіла втиснувши себе у єдиноріжку, а потім почула як вона додає до басу дикий, фальцетний стогін. Її задні копита застукотіли по сцені, а тіло в унісон з музикою одна за одною сколихнули хвилі насолоди.

Решта пісні минула в маренні стогонів та оргазмічної насолоди. У якийсь момент вона помітила, що до її голосу долучилася Вініл, але її заглушив пульсуючий рев екстазу.

Октавія нарешті розплющила очі, щойно почула м'яке шипіння зняття платівки, і весь її кругозір захопили блискучі гранатові очі та ейфорійна усмішка.

– Мені здається, – в неї перейняло подих. Вона важко ковтнула та відчула, що в горлі пересохло і трохи дерло. – Здається, що мені до вподоби твої іграшки. Електрично-блакитна аура піднесла до неї теплу пляшку з водою, притиснула до її губ та нахилила вгору. Водночас з цим телекінез підхопив динамік та відніс подалі, разом з наскрізь мокрим спіднім. Одна з переваг бути єдиноріжкою, або мати її як партнерку, полягає в десятках речей які можна робити без зайвих рухів тіла.

– Це мій улюблений альбом Степоня Гігла, особливо коли хочеться відірватися, – зізналася Вініл, поки земнопоні жадібно ковтала воду. – Золото Кантерлотських гір...

Октавія задоволено ахнула і кивнула, стиснувши єдиноріжку в обіймах, але не в таких міцних як то було до того.

– Ммм. Неймовірно, – вона поцілувала блакитногриву діджейку в носик та знову розслабилася впершись копитом у її відзнаку. Віолончелістка відкинула голову назад поки затишна млявість заповнювала її тіло. – Можливо тобі вдалося переконати мене змінити ставлення до твоїх реміксів...

Білосніжна кобилка скинула копито вгору:

– Йєєєй! Я ще зроблю з тебе рейверку, Окті!

Вони розсміялися, а потім замовчали, щоб перевести подих. В цей час віолончелістка обережно пестила шию коханої.

– В моєму випадку, це був смичок, – раптом прошепотіла Октавія.

Вініл оживилася і притиснулася до сірої кобилки, підперши голову копитом.

– Ну то й що?

Віолончелістка тихо хихикнула, що звучало досить нетипово для зазвичай стриманої поні.

– Неможливо аби юна кобилка, що працює з довгим та вузьким предметом по кілька годин на день, не почала думати про інші способи його використання.

Вініл посунулась і вилупилась на неї:

– Ти... Ні!

– Це я й зробила! І я доволі швидко навчилася використовувати дерев'яну частину, а не струну смичка, – вони знову розсміялися, сп'янілі від постсексуального блаженства.

– Навряд чи це добре для того підходило, – хихикнула діджейка.

– Власне, так я його і зламала, – Октавія заржала. – Наступного дня я набрехала матері, що наступила на нього. Вона була розлючена, але не мала іншого виходу аніж купити мені новий. Але я зберегла старий смичок... і склеїла його назад... – її голос стих і перетворився на шепотіння, вона нахилилася так, що уткнулася у вушко іншої кобилки. – І того ж тижня втратила цноту.

Вініл подивилася на неї:

– Воу... Звучить жорстко, але круто.

Попеляста кобилка поцілувала її у носика та посміхнулася. – Ти була не єдиною “дивачок”, кохана. Це був не найкращий інструмент для цих цілей,

але на той момент в мене не було з чого обирати. Звісно, варто було мені вилетіти з батьківського гніздечка і я знайшла значно... ефективніші способи задовольняти себе.

– ... але він й досі в тебе, – у голос Вініл не було й натяку на дражнення.

– Я... я впевнена що він досі десь лежить, – зізналася віолончелістка, щічки якої почали заливатися рум'янцем.

Вініл опустила погляд, її щоки набули такого ж рожевого відтінку як й улюблений метелик Октавії. Єдиноріжка пробелькотіла:

– Я хотіла б, аби й ти колись мені щось зіграла.

Октавія притулилася губами до вуст Вініл аж раптом її очі широко розкрилися вражені натхненням, таким ж раптовим та потужним, як мелодія що лине з її душі до смичка. Вона підскочила на копита з дикою, нерозважливою усмішкою.

– Воу, ей! Окті, що трапилося? – Вініл зойкнула від того, що звалилася з сірошерстої музикантки на сцену.

– Залишайся тут! Мені треба на секунду завітати додому, – В очах Октавії розгорався вогонь. – Це “колись” буде прямо зараз!

Віолончелістка увірвалася до свого будинку та галопом рушила до другої спальні, яку вона перелаштувала для репетицій та зберігання музичного приладдя. Вона відчинила шафу та витягла з неї інструмент, зневага до якого спонукала музикантку сховати його якнайдалі.

Еклектрична віолончель – мерзенне творіння, що паплюжить культуру. Абсолютна зневага сенсу на поталу стилю. Це ображало всі можливі почуття Октавії. Жахливе приладдя було такої ж висоти, що й її акустична віолончель, але тонке мов рейка, пофарбоване у неонову-синій й з шипами, які надають вигляд якоїсь середньовічної зброї, ніби маючи за мету бруталізувати саму

музику. У тих рідкісних випадках коли вона грала на ньому, то інструмент у її копитах здавався мертвим та бездушним; він був створений радше заради дизайну, а не для музичного резонансу. Але й це не мало значення, бо він ще від початку не мав власного звучання. Це мало замінити електричне підсилення. Крім всього цього, електровіолончель мала запах і смак емалевої фарби замість хорошого перевіреного лаку. Октавія вже не раз була близька до того аби просто викинути її.

Але вона не робила цього. Ба більше, віолончелістка навіть іноді випускала інструмент з темниці та грала скерцо-два. Оскільки попри всі недоліки, це був подарунок Вініл. Електровіолончель мала три великі переваги: по-перше, роз'єм для підсилювача, що відіграє центральну роль цієї ночі; по-друге, вона важить вполовину менше за акустичну, що робить шлях Октавії набагато швидшим; і по-третє, вона не боялася ушкоджень, тому віолончелістка могла спокійно бігти вулицями Кантерлота затиснувши ремінець футляра в зубах.

... По-четверте, Октавія має визнати, що фото, на якому вона з електровіолончеллю грає разом з коханою на концерті в оточенні кольорових прожекторів та піротехнічних іскор, було вельми... “крутим”.

У нотній кишені чохла для віолончелі, застібнутій на блискавку, лежало те, що Вініл додала до подарунку в останню мить: фалоімітатор який до того покоївся у непримітному сірому футлярі під ліжком Октавії. Якщо понебудь помітить що саме несе віолончелістка, вона померла б від сорому.

“Лише заради тебе, Вініл...”

Октавія не була атлеткою, але професія змушувала постійно тягати за собою важку дерев'яну віолончель, що зробило її витривалішою за середньостатистичного земнопоні. Весь зворотний шлях до клубу вона неслась галопом. Віолончелістка підбігла до заднього входу, зазирнула

всередину, та одним плавним ударом вибила цеглину, яку залишила підпирати двері.

– Я повернулася! – Вигляд Вініл змусив її завмерти не проронивши жодного слова. Лише багаторічний досвід втримав її від того аби випустити чохол з віолончеллю зі зубів. Замість цього Октавія обережно відклала інструмент у бік та лише після цього вигукнула: – Що ти робиш?!

Єдиноріжка була обвішана тонкими яскравими дротами прикріпленими до клейких подушечок, ніби вона збиралася пройти якийсь таємничий медичний тест – проте жоден відомий Октавії тест не вимагав, щоб дроти були прикріплені по обидва боки її статевих органів та сосків обох грудей. – Я ж казала що я дивачка, – сказала Вініл на свій захист.

Октавія вилупилася на апаратуру, майже не звернувши увагу на тон білої кобилки. – Вініл, навіщо взагалі це тут?

– Я... ну, ти розумієш, про всяк випадок я... Типу, я завжди тримаю це поруч... Тому що, зрозуміло?

Сіра кобилка несильно вдарила себе копитом по мордочці, заплющивши очі: – Дозволь запитати нащо воно взагалі?

– Для ігор зі с-струмом? – Невпевнено відповіла Вініл, ніби сама не знала для чого все це.

– Ти збираєшся катувати себе струмом задля розваги.

– Не катувати! Просто... невеличкий бз-з-з. Це навіть не боляче.

Октавія зітхнула й підійшовши до єдиноріжки криво всміхнулася: – Гаразд! Визнаю, – сказала вона, приласкавши іншу кобилку, – Ти набагато дивакуватіша за мене. Впевнена, що це не зашкодить тобі?

Вініл знову розслабилася та кивнула: – Звісно! Я знаю, що роблю. Пробувала раніше тож вже на досвіді.

– Окейк, а як я можу взяти в цьому участь?

Діджейка почала показувати на різні прилади: – Диви, я під'єднала кілька смугових фільтрів кожен з яких живить серію дільників частот, які керуватимуть...

Октавія перебила її: – А простіше можна?

Вініл схвильовано хіхікнула та потерла потилицю: – Сорян. Хм... високі частоти б'ють мене тут, – вона вказала на дроти прикріплені до сосків. – Середні вдаряють тут, – вона продовжила, жестом вказавши на вологу, збуджену кицьку, – і низькі частоти все ще йдуть на динамік. Чим гучніше граєш – тим більша інтенсивність.

– Зрозуміла, – відповіла Октавія повернувшись по віолончель. – Влаштовуйся зручніше, Вініл... і можливо тобі слід пристебнутися. – Вона широко всміхнулася кобилці, яка знову почервоніла.

Вініл діловито почала клеїти ділдо до бічної сторони “чорної коробочки” ізострічкою, поки Октавія налаштовувалася. Потім, єдиноріжка сором'язливо всміхнувшись натиснула копитом на педаль перед сірою кобилкою. На ній красувалося велике “11!”.

– Що це?

– Це увімкне посилювач, – відповіла Вініл, поки приєднувалася до консолі. – На випадок якщо ти захочеш реально в'єбати по мені в якийсь момент... – додала вона, голос покірно притих. Вона лягла і розсунула копита так, аби наочно демонструвати миленьку рожеву щілину, набряклу в передчутті та блискучу від вологи. Потім вона прилаштувала чорну коробочку делікатно просунувши її новий придатак в себе, і тихо простогнала.

Октавія зрозуміла, що вона відверто витріщається на це, та хутко перевела погляд аби невдовзі знову поглянути на кобилку з ледь помітною посмішкою.

“Вона – єдина кобилка якою я можу милуватися, тож нічого соромитися”.

Її посмішка стала ширшою. Вона також нічого не приховувала... Октавія, безумовно, мала все напоказ – її темні губи, такі ж пухкі та вологі як й в єдиноріжки, були трохи розсунуті через широку стійку й земнопоні ніяк не могла б прикритися, оскільки обидва копита зайняті віолончеллю. Від думки про те, що їй довелося б виступати у такому вигляді на публіці, її пронизало приємне відчуття пустощів. Вона ніколи б на це не погодилася... але лише для однієї аудиторії, буквально лише для однієї... тааак.

Гранатові очі Вініл зустрілися з її очима й вона всміхнулася: – Ти точно не хочеш аби я спустилася до тебе? – запитала віолончелістка.

– Може настууууOOOOУУ! – Відповідь білої кобилки переросла у гучний вереск, коли Октавія зі зловтішною усмішкою провела смичком по струнах. Без жодних вагань, віолончелістка розпочала найприємніший концерт у своєму житті. Вона відкрилася зі швидкого капричіо від Віртуосо, складного твору, що спочатку писався для скрипки. Вініл здригалася та задихалася, від копита Октавії, що ковзало вгору й вниз по струнах, її стегна притискалися одне до одного, коли низькі партії резонували крізь динамік, й розслаблялися поки їх власниця видавала жалібні стогони від частот спрямованих на груди. Коли Октавія пройшла дві третини композиції до повільної, високої частини, їй здавалося ніби її копито ковзає вгору і вниз тілом коханої, а не грифом електровіолончелі. Твір скінчився напруженими трелями що віддавалися струмом по обидва боки Вінілової розкішниці. Це викликало неабияке задоволення у єдиноріжки. Октавія зупинилася аби її кохана могла перевести подих й, до свого подиву, з'ясувала що й сама задихається. З внутрішньої сторони її стегон стікали вологі доріжки, які свідчили про її хтивість. Можливість керувати збудженням Вініл за допомогою її гри на віолончелі була... п'янкою. Спітніла кобилка на підлозі махнула копитом в її бік: – Грай щеее! – Октавія усміхнулася у відповідь.

Вона продовжила набагато простішим твором, одним з відомих концертів Вівакітіса, довкола якого можна легко імпровізувати. Віолончелістка опустила на середні ноти й споглядала як Вініл здригається та викручується у такт музиці. Її очі заплющилися, земнопоні намагалася гармонізувати свою гру зі стогонами іншої кобилки.

Однак на півшляху до першого повторення вона ледь не випустила віолончель, коли відчула що щось тверде і довге торкається її вологої перезбудженої кицьки. Вона розплющила очі та побачила як Вініл з усмішкою спостерігає за нею, її риг світився. Діджейка звільнила ділдо з клейких пут і, хоча вона продовжила відчайдушно стискати динамік між стегон, телекінезом терла іграшку між губ Октавії в такт її рухів смичком.

– О з-зорі вгорі! – Октавія задихалася. Тоді ж єдиноріжка вставила ділдо у всю довжину. Виступ земнопоні ненадовго перервався, її коліна тряслися, а самій музикантці довелося спертися на віолончель аби просто не впасти. Її наступний крик був безсловесним нестримним скигненням від задоволення та жаги.

Сіра кобилка продовжила свій виступ з новими силами, її думки були рівною мірою розсіяні та зосереджені. Віолончель відчувалася ніби вона пригорнула одним копитом тіло Вініл до себе, водночас водячи смичком у найінтимніших місцях коханої. Вініл відповідала тим ж, ритмічно вставляючи іграшку в Октавію, а віолончелістка дослухалася до її стогонів так, ніби це був найсексуальніший у світі метроном. До речі, ця відокремлена частина думок має рацію. Вона задає ритм. Швидкі арпеджію ставали ще швидшими. Її копито пролетіло над тілом єдиноріжки за командою діджейки. Але гармонія і резонанс - це її володіння. Стогони Октавії додали альтового хору, коли вона почала проводити смичком по двох струнах одночасно, чим активувала різні

пари електродів з кожним акордом. Зітхання та вереск іншої кобили створили чудову ударну секцію.

Крики Октавії перетворилися на беззв'язні стогони, її стінки стискали іграшку поки та несамовито входила й виходила з неї.

“Я вже не витримую!”

Тремтячі на межі оргазму, вона спромоглася підняти копито та натиснути педаль “11!”.

Стогони Вініл переросли у повноцінний крик й вона востаннє грубо штовхнула фалоімітатор, її магія вибухнула залпом електрично синіх іскор. Єдиноріжка заплющила очі, повністю віддавшись рухам смичка коханої, але віолончелістка ледве звернула на це увагу. Її розкішниця стиснулась і обхопила ділдо поки хвилі гарячої насолоди сколихали її тіло. Концерт вилетів з її свідомості коли мелодія перетворилася на довгий, тремтливий стогін. Її копито ослабло і смичок впав на підлогу.

Завдяки рокам досвіду, вона обережно поклала інструмент перш ніж похитуючись підійти до єдиноріжки та впасти у її обійми, що супроводжувалися шквалом глибоких, пристрасних поцілунків. Вони притискалися одна до одної, богиням відомо скільки часу, задихалися та тремтіли від повторних здригань і провалювалися у глибоку, умиротворену насолоду.

– Ми непогано граємо разом, мм? – Промимрила Вініл притулившись обличчям до плеча Октавії.

Сіра кобилка з усмішкою обійняла її: – Ммм. Дякую, Вініл. Це було... вельми весело.

Діджейка хіхікнула та змахнула кілька волосинок з обличчя Октавії: – А ще, це була найсексуальніша класика яку я коли-небудь чула.

– Твоя електроніка була не менш вишуканою, – Октавія задумалась, ненадовго зробивши паузу. – Єротична електроніка... електротика?

Вініл заіржала: – Хей, мені подобається! Я використаю цю назву для наступного синглу?

Кобилки почали розплутуватись.

– Якщо забажаєш... Гм, між тим, чи є ще якісь дивацтва про які мені варто знати?

– Хах, ще питаєш!